

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag
stelt Jezus aan zijn leerlingen deze vraag:
'Wie zeggen jullie dat Ik ben?'
Een belangrijke vraag, denk ik.
Identiteit.
'Wie ben Ik?'

En weet u wat ik nu zo mooi vind?
Jezus stelt deze vraag zo vriendelijk.
Niet agressief.
Niet met het mes op de keel!
Niet zoiets als: Nou, zeg nou eens wie Ik ben!
Maar heel vriendelijk.
En daarom eerst nog heel in het algemeen:
'Wie zeggen de mensen dat Ik ben?'
En dan geven de leerlingen allerlei antwoorden:
Johannes de Doper, Elia, Jeremia, of een van de profeten.
En dan pas gaat Jezus een stapje verder:
'Maar jullie, wie zeggen jullie dat Ik ben?'
En dan is het, ik zou bijna zeggen natuurlijk Petrus,
die als eerste een antwoord geeft:
'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.'

Maar wat maakt dit antwoord van Petrus nu zo bijzonder?
Wel, ik denk dat Petrus in Jezus dus het Goddelijke herkent.
'Gij zijt de Christus!'
Dat wil zeggen: 'Gij zijt de Gezalfde, de Zoon van de levende God!'

Toen ik mij zo voorbereidde op deze preek
moest ik steeds aan een verhaal van Mozes denken.
Mozes ontmoette God in de woestijn
in een brandende braamstruik.
En Mozes krijgt dan de opdracht van God
om het Joodse volk uit de slavernij van de farao
te leiden.

Maar dat was natuurlijk best een opgave.
De Egyptische farao was natuurlijk geen kleine jongen.

Dus vraagt Mozes aan God:
'Ja, maar als de Israëlieten mij nu vragen:
'Wie heeft jou hiertoe gezonden?'
'Hoe is zijn naam?'
Wat moet ik dan antwoorden?

En dan geeft God zijn naam.
En tegelijk is dat ook een hele wonderlijk naam,
hoort u maar:
'Ik ben, die Ik ben.'
En natuurlijk zijn er verschillende vertalingen
door de Schriftgeleerden hiervan gegeven.
Ik noem er een paar op.
Wij katholieken vertalen het in de Willibrordvertaling met:
'Ik ben, die is.'
Maar heel veel katholieke theologen spreken ook
heel mooi van:
'Ik zal er zijn', of 'Ik zal er zijn voor u.'
En daaruit spreekt natuurlijk heel mooi
het zorgende karakter van God.
Zoals Jezus natuurlijk in het Nieuwe Testament
ons leert dat wij God zelfs
'Onze Vader' mogen noemen.
God, die als een Vader er is voor ons.

Maar wat ik persoonlijk zo mooi vind, is,
dat God meer is dan alleen maar een naam,
zoals wij die hebben.
Mijn naam is Rob Verhaegh.
Verhaegh wil zeggen dat ik een zoon ben
van mijn vader Verhaegh.
En zo dragen mijn broers en zussen
allemaal diezelfde achternaam: Verhaegh.
En van die Verhaeghen ben ik dan Rob.

U weet dat de Griekse en Romeinse goden
allemaal gewone namen hebben.
Ik was eens met een kruiswoordpuzzeltje bezig,
en daar kwam voor de naam van een god deze naam uit:
Pluto, de god van de onderwereld!
Pluto!!!
Zoals de hond van Mickey Mouse ook heette.
Vreselijk!

Maar de naam van onze God is zo totaal anders:
'Ik ben die Ik ben!'
In het laatste Bijbelboek Openbaring
staat het ook zo mooi:
'Hij, die is en die was en die komt.'
Met andere woorden: God is de eeuwige, de 'Ik Ben'.

En daarom vind ik het ook zo mooi,
dat wij als kinderen onze ouders
niet bij de voornaam noemen,
die ze natuurlijk wel hebben.
Maar dat wij onze ouders,
vader en moeder noemen.
Alsof we daarin aanvoelen,
dat onze vader en moeder
niet zo maar twee personen zijn,
maar ons door God gegeven zijn,
om voor ons te zorgen.

Een goede kennis van mij, getrouwd en twee kinderen,
had zijn kinderen geleerd om hem
en zijn vrouw bij de voornaam te noemen.
Dus geen papa en mama, maar echt de voornamen!
Het waren de jaren 60, 70.
De tijd waarin we alles weer eens anders wilden doen.
Op zich genomen niet zó gek.
Maar het resultaat was dramatisch.

De kinderen hadden totaal geen respect
voor hun ouders.
De kinderen maakten de dienst uit.
En uiteindelijk heeft hij de hulp van een psycholoog
moeten inroepen,
om de situatie weer een klein beetje
op de rails te krijgen.
En gelukkig is het allemaal ook wel weer goed gekomen.
Maar het laat wel iets zien van
hoe mooi het is
je eigen vader en moeder,
ook inderdaad vader en moeder te mogen noemen.

Petrus herkende in Jezus dus: 'de Zoon van God.'
'De Christus.'
En ik denk dat Petrus hier sprak
namens alle twaalf leerlingen van Jezus.
En ik hoop ook namens ons!

En het mooie is dan:
Wanneer Petrus dus inziet
wie Jezus ten diepste is,
dan zegt Jezus vervolgens op zijn beurt tot Petrus
wie hij ten diepste is.
'Gij zijt Petrus;
en op deze steenrots zal Ik mijn kerk bouwen.'

En zo denk ik
dat als wij willen weten
wie wij zelf ten diepste zijn,
dat we dan eerst moeten inzien
wie Jezus werkelijk ten diepste is.
Of wie God werkelijk ten diepste is.
Natuurlijk, voor zo ver wij God natuurlijk echt kunnen kennen.
Paulus zegt dat zo mooi in de tweede lezing:
'O onpeilbare rijkdom van Gods wijsheid en kennis!
Alleen al het woordje 'onpeilbaar' vind ik zo mooi.

En dan, hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beslissingen,
hoe onnaspeurlijk zijn wegen.'

En toch, een kind, zelfs een baby, weet al heel snel,
wie zijn vader is en wie zijn moeder is!

En zo geeft Jezus ons als het ware de sleutels
om niet alleen onze eigen ouders te kennen,
maar zelfs God te leren kennen
als onze Schepper en Vader.
'Onze Vader, die in de hemel zijt.'

Herinnert u zich nog
wanneer uw ouders u voor het eerst
de sleutel van het ouderlijk huis gaven!
Zo wil Jezus ons nu
de sleutels van het rijk der hemelen geven.
Want onze God en Vader heeft zijn woning in de hemel.
En zo geeft Jezus ons dus de sleutel van die woning,
door ons te leren bidden:
'Onze Vader die in de hemel zijt.'
Amen.